

Jura Kulakova pavasara atmoda

Komponists, grupas "Pērkons" līderis Juris Kulakovs nav pūļa cilvēks. Viņa ekscentriskā persona ir pamanāma jebkurā situācijā. Spilgta individualitāte; viņa uzskati par lietām un dzīvi vienmēr ir interesanti.

— Juri, vai esi pamodies no ziemas miega? Ko esi paveicis šoziem?

— Godīgi sakot, daudz strādāju un nav nekā interesanta, ko stāstīt.

— Vai tevi nebūs samaitājis kapitālisms?

— Tas mani ir diezgan iespaidojis. Ja ir pieņemami atalgota un pietiekami saistoša darba piedāvājums, parasti tas tiek izmantots. Tāpēc arī pieņēmu piedāvājumus rakstīt mūziku divām teātra izrādēm: Liepājā tūlīt pēc Lieldienām nāks klajā "Mazais princis"; otrs ir mūzikls "Čigāna sapnis" ar Māra Čaklā libretu Daugavpils teātrim.

— Tu intensīvi iesaisties sabiedriskās dzīves norisēs, pa kuru laiku tu raksti mūziku?

— Naktī un dienas pirmajā pusē. Šomēnes esmu guvis īpašu masu mediju uzmanību. Nesen pa telefonu kāds žurnālists man jautāja, kādus televīzijas raidījumus es skatoties un kādi esot mani spilgtākie iespaidi. Sāku smieties, jo neesmu ieslēdzis ne televizoru, ne radio vismaz mēnesi. Pēc tam iedomājos, ka ir viena lieta, ko vispār neskatos. Mani absolūti neinteresē realitātes šovi. Brīnos par tiem cilvēkiem, kam tie interesē. Tas ir atslēgas cauruma fenomēns — vienkārši lūrēt, kā citi dzīvo. Man — mākslinieciski noskaņotam cilvēkam — daudz labāk patīk mākslīgi veidotas realitātes.

— Vai darbu gūzmā esi pamanījis, ka ir atnācis pavasaris?

— Šogad tas pieteica sevi jau februārī. Saulīte iespīd logā. Pavasarī ir īpašas smaržas. Siltas un aicinošas.

— Tava radošā darbnīca atrodas Čaka ielā. Vai Čaka ielas meitenes un viņu klienti arī ir sarosījušies?

— Ejot naktī uz veikalu vai braucot garām, redzu, kā viņas tur stāv. Ir gadījies saņemt arī kādu piedāvājumu. Parasti viņas krieviski pajautā, vai negribu izklaidēties. Reiz viena no viņām apsauca savu kolēģi, lai neaiztiekot muzikantu. Pavasarī laikam klientu ir vairāk, dabas atmoda aktivizē mīlestības tieksmes.

— Kā pavasaris ietekmē tevi — rada enerģiju vai liek ieslīgt depresijā?

— Ilgs saules un gaismas trūkums rada sagurumu, bet pavasaris rada jaunus spēkus. Brīnos, kā pavasarī var slīgt depresijā, jo saule ir brīnišķīgs antidepresants.

— Pavasaris iedvesmo cilvēkus uz atjaunotni. Vai tu veic kādu veselības kūri, varbūt no rītiem skrien Ziedoņdārzā krosu?

— Es visu laiku domāju, ka vajadzētu kaut ko darīt. Teju grasos atsākt Austrumu cīņu treniņus.

Jāpiebilst, ka arī gavēnim ir tieši šāda nozīme — ievērot askētisku uzturu, atbrīvoties no ziemā uzkrātajiem sārņiem. Visu laiku apsveru vēl citas iespējas, arī par badošanās kūrēm, kad beigsies lielie darbi. Badojoties var kustēties fiziski, bet garīgās lietas neveicas — garīgam darbam acīmredzot ir nepieciešama lielāka piepūle nekā fiziskam. Tāpēc šobrīd neko tādu nevaru atļauties.

— Kā tev pagāja Lieldienu laiks?

— Man patīk klusumā padomāt, palasīt kādus teoloģiskus sacerējumus. Es speciāli neievēroju gavēni, jo vairāk piekritu veģetāram dzīvesstilam. Nevaru nevienu nosodīt, taču man ne visai patīk, ka svētki tiek saistīti ar tirdzniecību un viss pārtopt par precī.

Jau četrus gadus ar Lieldienām mani saista Mateja pasija, kas šogad netiks atskaņota, bet savu aktualitāti nav zaudējusi, jo gribu to sagatavot ierakstam.

— Vai mūsdienu jaunatne atšķiras no agrāko laiku jauniešiem?

— Būtībā — ne, mainījušās ir tikai dažas izpausmes. Jaunie fano tāpat kā agrāk, bet katra paaudze fano par savējās paaudzes mūziķiem. Kapitālisms un demokrātija ir ieviesuši kādu būtisku iezīmi — pretstatā totalitārai sistēmai tagad ir ļoti liela stilu un piedāvājumu dažādība. Visi fanotāji sadalās kāda konkrēta stila piekritējos, un vairs nav tā, ka visa Latvijas jaunatne ir tik vienota, kā tas bija mūsu laikā, kad bija tikai pāris nopietni ņemamu grupu.

— Juri, pastāsti par savu meitu Justīni. Pēdējā laikā jūs abus itin bieži redz kopā.

— Justīnei drīz būs 14. Es gan nezīnu, kurā klasē viņa mācās. Tā kā mēs nedzīvojam kopā, mums abiem ir pietrūcis kontakta un gribas par daudz ko parunāties. Viņai ir ko jautāt, un reizēm man viņai jāizskaidro, kā veidojas lietas un dažādas situācijas.

— Vai zini, par ko Justīne gribētu kļūt?

— Viena no idejām — par dziedātāju, bet tā man šķiet ne visai laba doma. Pašlaik tas vēl nav tik būtiski; viņai ir svarīgi pietiekami sekmīgi mācīties gan mūzikas skolā, gan Rīgas Centra daiļamatniecības pamatskolā. Dotumi viņai ir, pārējais ir darbs. Justīnes mamma ir arhitekte, un Justīne pietiekami labi zīmē.

— Ko jūs vislabprātāk kopā darāt?

— Justīnei ārkārtīgi patīk braukt ar auto. Mēs aizbraucam uz kādu no populārākajām vietām, un tad viņa spiež pedāli grīdā. Stūrē viņa ļoti labi. Reiz viņa stūrēja ar ātrumu 100 kilometru stundā. Tagad manai mašīnai ir automātiskā ātrumkārbā un tas ir pavisam vienkārši, bet sāka viņa mācīties ar parasto kloķi.

— Juri, tu vairākus gadus biji uzticīgs antīkajām "pīlēm" un "vabolēm". Kāpēc izdomāji iegādāties "Alfa Romeo"?

— Tā ir mana ekscentriskā pašizteiksme reizēm krist galējībās. Tas ir tāpat kā ar badošanos — arī tā ir galējība, salīdzinot ar mērenu ēšanu. Reizēm atļaujos baudas. Līdzīgi bija ar automašīnām — kādu laiku tās bija eksotiskas un smieklīgas, tad piepeši man sakārojās kaut ko ātru, jaudīgu, komfortablu un skaistu. Itāļu dizains mani paņēma ar savu eleganto, sportisko stilu. Arī em-blēma ar krustu un čūsku un skanīgais nosaukums.

— Ja auto kaut kas notiek, vai tu proti to salabot?

— Nē. Varbūt mācētu nomainīt riteni. Protu nomainīt drošinātājus. Esmu atvēris motora vāku; skats ir dīvains — milzīgi seši cilindri, hromētas caurules, un tas arī ir viss. Parasti ar lielām bailēm pieleju logu tīrāmo šķidrumu un bažījos, vai tikai tas ir īstais trauciņš, kur to leju.

— Vai esi no tiem, kas automašīnu nepārtraukti "pucē"?

— Tik traks neesmu. Man gribētos, lai tā būtu kaut kādā ziņā īpaša, bet būtībā man ir svarīgs tikai tās tehniskais stāvoklis. Sākumā šķita, ka šai automašīnai jābūt vienmēr skaistai un tīrai — gan salonā, gan no ārpusē —, bet mani labie nodomi ir vējā. Šaurajā Čaka ielas pagalmā mašīna jau ir apskrāpēta no visām pusēm, un salonā mētājas visādi sūkumi.

— Tu esi viens no retajiem, kurš jau sen — vēl padomju laikā — pa Rīgu pārvietojies tikai ar velosipēdu? Kā ir tagad?

— Tā gan ir laba doma. Paldies! Tas varētu būt viens no šīs vasaras aktuālajiem pirkumiem. Pa pilsētu pārvietojos galvenokārt kājām un ar mašīnu. Ir gadījies pāris reizi iekāpt sabiedriskajā transportā. Tad ir tāda jocīga sajūta.

— Pastāsti, kā ir ar smēķēšanu! Agrāk tu smēķēji gandrīz bez mitas, bet pirms kāda laika tev bija piemeties pamatīgs klepus un tu teici, ka nesmēķē.

— Sarežģīti. Nu jau būs pagājis pusotrs gads. Toreiz jutos saguris. Bet tagad ir dīvaini. Rudenī Amerikā aiz neko darīt šad tad uzpīpēju. Kad atgriezos, bija sakrājušies darbi, tā ka nespēju tikt galā. Es nesmēķēju sabiedrībā un pa dienu, bet, kad strādāju naktī, uzsmēķēju.

— Kā tu sevi palutini, kad tev sevis kļūst žēl?

— Man gribas izgulēties. Tad paguļu, kaut ko palasu.

— Daudzi mierina sevi, kaut ko nopērkot, cits uzēd kūkas, bet tu?

— Tā ir stresa situāciju novadīšana, nevis lutināšana.